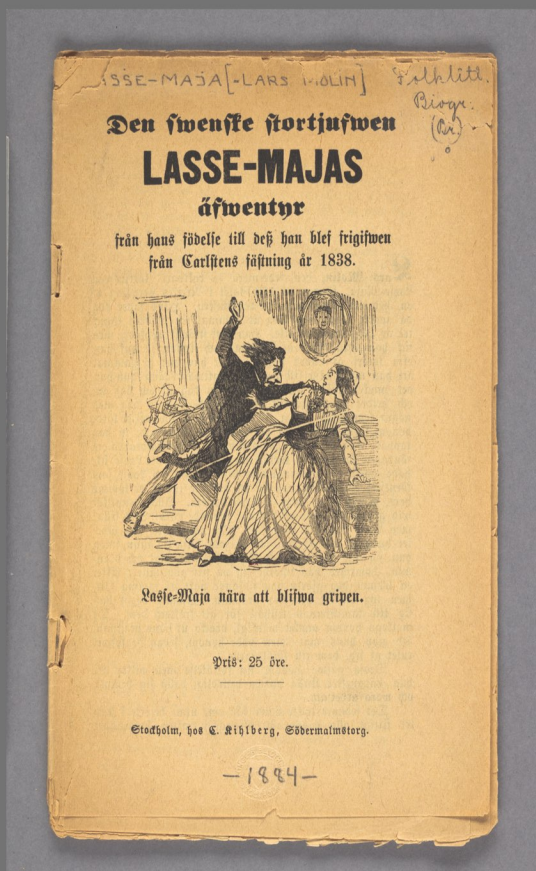

Den beryktade stortjufven Lasse-Majas ...

18 G Br.

Digitaliserad år 2020

LASSE-MAJA [-LARS MOLIN]

Folklitl.

Biogr.

(Ar)

Den swenske stortjufwen

LASSE-MAJAS

äfwentyr

från hans födelse till det han blef frigifwen
från Carlstens fästning år 1838.

Lasse-Maja nära att blifwa gripen.

Pris: 25 öre.

Stockholm, hos E. Kihlberg, Södermalmstorg.

— 1884 —

Lars Molin, den sedermera så ryktbare stortjuswen Lasse-Maja, föddes på 1780-talet i Nerikes bergslag af en hederlig bergsman och dess hustru. Hans fader dog då sonen blott war åtta år gammal och modern ingick tre år derefter nytt gifte. Han blef strängt uppfödd; men fick han ofta stryf af mamma och styffar, så gaf han ofta smörj åt andra pojkar. När han blef så gammal att han måste läsa till sin första nattwardsgång fann han det mycket tråkigt att läsa katekesen dag ut och dag in, och heldre än att gå till presten följde han en dag med några jennäriga pojkar till deras tillhåll, hwarest de lärde honom spela kort likwäl på hans egen befofnad, ty han tappade alla de penningar han hade. När föräldrarna om löndagen kommo till kyrkan singo de weta, att Lasse icke hade varit hos presten under hela weckan och Lasse, som förutsett detta, kröp upp på en höfsulle innan de kommo hem, så att de ej singo rätt på honom. Alla menniskor wid gården sprungo af och an, ropande Lars! Lars lilla! men Lasse war icke dum han. Om natten blef han mycket hungrig, och då han icke wågade wisa sig ännu, smög han sig upp på loftet och förslög sig med mat och brånwin, hwarmed han smorde sig på sitt gömställe. Efter en ledsam dag gjorde han följande natt på samma sätt, men tog då ett helt stöp brånwin. Dermed begaf han sig till kamraternas tillhåll för att traktera dem. De mottogo honom mycket wänligt, drucko ut hans brånwin, äto upp hans mat, men ledde honom, sedan de sofwit ruset af sig, hem till föräldrarne.

Desja gåfwo honom sin förlåtelse med wilkor att han hädanefter skulle blifwa bestedlig, hålla sig hemma och wara arbetsam.

Det sednare tyckte Lasse icke om, utan besökte i stället flitigt alla dans- och lekstugor i trakten, hwarunder

han gjorde
med brännin
de penningar
sin mor och
fälsde den åt
Han bö
mal läring
fick stryf af
morf afson
händen och
så att lärin
ijut af strän
garna hade
och slagit m
fast trälet.

En ann
dag, förde h
att så binda
men när han
get, så att
hela boden ti
Sjelf rät
förde han en
man hade gill
fattan läs, me
der tills jorde
nom ur fätpar

Wd 16
stjåla i större
i arf efter er
jar med blantz
mindre siltwen
Smeden läde
och gjorde dere
redlar att för
blanta riksdal
af dessa icke
en tillamur.
stittade den o
men efterlåg
svägerska en
siltweymptet.
och när dessa

han gjorde mästerprof i kortspel, trakterade fina wänner med bränwin som han knipit af föräldrarne, och förstörde de penningar, dem han stal, litet då och litet då, än från sin mor och än från styffadren. Åfwen såd stal han och sålde den åt grannarne.

Han började åfwen springa efter flickor. En gammal käring sqwallrade härom för föräldrarne så att han fick stryf af dem. För att hämnas ställde han sig en mörk afton i försät för käringen med en wattenpruta i handen och satte henne plötsligt strålen midt i ansigtet, så att käringen föll omtull och dånade. Hon låg länge sjuk af skrämset, men inbillade grannarne att påffkärin-garna hade welat draga af till Blåtulla med hennes ko och slagit watten öfwer henne sjelf när hon welat hålla fast träket.

En annan gång, på hemresa från staden en winterdag, körde han om en käring som drog en kälfe och bad att få binda den efter Lassjes släda. Lasse gick in derpå, men när han kom i en brandt utförshacke star han af tåget, så att käringen fick åka baklänges på kälken utför hela backen tills hon stelpste i ett dile.

Sjelf råkade han också ut för ett misshöde. I skogen hörde han en gång en tatta skrifa erbarmligt, emedan man hade gillrat en räffsar med henne. Lasse wille hjälpa kattans lös, men föll derwid sjelf i räfsropen och fick ligga der tills jordegaren om morgonen kom och frälsade honom ur knipan.

Wid 16 års ålder lärde Lasse sig af en smed att stjåla i större skala. Hans föräldrar fingo wid den tiden i arf efter en afliden slägting en packe sedlar, 40 påsar med blanka specieriksdaltrar och en messingskruka med mindre silfwermynt, hwilket allt förwarades i ett skåp. Smeden lärde Lasse att i en degbit taga aftryck af nyckeln och gjorde derefter en dylit, medelst hwilken Lasse kom åt sedlar att börja med, några ur hwarje packe, och sedan blanka riksdaltrar, 3 eller 4 ur hwarje påse. Swad som af dessa icke lesdes upp eller gafs åt smeden gömdes i en källarmur. En dag tappade han nyckeln; styffadern hittade den och fann att den påsfade till penningflåpet, men eftersåg icke om der satnades något förr än hans swägerstka en gång kom på besök och wille werla sig till silfwermyntet. Han anstälde då förhör med tjenstfolket och när dessa naturligtwis nekade för att ha tagit något

af det myckna som fattades, tillkallade han en klockgumma. Lasse blef rädd att hon skulle upptäcka och angifwa honom, hvarför han gaf henne 3 riksdaler, med vilkor att hon skulle tiga. Likwäl utpekade hon honom. Lasse som stod wid dörren sprang genast till klockan. Då han märkte att allt folket förföljde honom klättrade han upp i en tät gran, hvarunder folket flera gånger sprang, men utan att se tjuften. Mot aftonen begaf han sig till ett torp, der han träffade en hustru, som gömde honom i sitt fähus och lät sin dotter Maja gifwa honom mat och hwad han annars behöfde, mot betalning som han hämtade från källarmuren, sedan föräldrarne omsider slutat att hafwa wakt wid gården om nätterna.

En dag, sedan Lasse fått flytta ur fähuset upp på en vindskammare i torpet, föll det honom in att för tidsfördrifs skull taga på sig Majas kläder. — Kors, hwad du ser prättig ut uti fruntimmerskläder, utropade Maja när hon såg honom, och föräldrarne tyckte äfwen att de klädde honom. Då beslöt han att gifwa sig i wäg sålunda förklädd, lät köpa sig granna kläder, lagade till en god matsäck samt wandrade först till Drebro och sedan åt Arboga.

Under wägen dit fick Lasse tjenst som piga i en bondgård och stannade der i tre månader, hvarunder han lärde sig qwinsfolks-syflor och uppförde sig till allas belåtenhet. Han fick äfwen en nämndemans son till friare, som gaf honom hederliga presenter och war mycket ledsen när Lasse tog tjenst som frökenpiga på en närbelägen herrgård.

Här måste han lära sig att sopa, twätta, städa samt af- och pållåda fröknarne. Detta war i synnerhet swårt för honom, och frestelsen att klappa fröknarne blef honom en dag så stark att han sprang sin wäg för att icke förråda sitt lön. När han kom tillbaka fick han bannor derför, och som han icke twiflade att anledningen till sådana snart skulle återkomma tog han en wacker afton en hop af fröknarnes bästa kläder och började wandra till hemorten.

Hans wärdfolk i torpet kände icke igen honom i hans gentila drägt. När han yppat sig berättade de, att hans föräldrar trodde, det han tagit wärfsning wid något regemente, och att hans moder af sorg dagligen aftynade och önskade heldre ligga i grafwen, än se honom såsom brottsling dömd till straff och wanära. En afton gick han utanför fönstret och fick se henne. Då hade Maja, som

mar med, a
gå in.
När han
nat, varit
marförrådet
in i wisthu
fätt och flä
för att få
der. På en
lerare och l
nom om na
leraren att
plånbok och
en isbill so
tröy sedan
riktdaler o
morgonen
gen inåt M
han till en
och lagt si
warmt som
Om en
wägen, träf
för en frog
na, satte sig
han wände
Sedan
frantimmer
sedel i Maj
taining tog
Arboga för
lingebro sta
der det han
termästare,
nem, frunt
tala med
han war
sig till St
erbjöd hen
han ej stul
och att ho
förelaget r
äfsföjde g

var med, all möda från att afhålla honom från att gå in.

När han wistades här en tid och derunder, bland annat, varit i kyrkan utan att blifwa igenkänd; började matförrådet taga slut, hvarför Casse en natt bröt sig in i wisthuset hos en rik bergsman och tog ett helt låf kött och släff, ost och smör, medwurft, hwetemjöl m. m. För att få penningar besökte han ortens wintermarknader. På en af dessa kurtiserades han ifrigt af en juwelerare och lät af honom öfwertala sig att stanna hos honom om natten. Sedan han druckit så mycket med juweleraren att denne blef plakat och somnade, tog han hans plånbok och smög sig ut. Porten var stängd, men med en isbill som stod på gården bröt han upp några stenar, kröp sedan under porten och sprang ur staden med 500 riksdaler och en guldkedja som fanns i plånboken. På morgonen måste han för att undgå förföljare wika af vägen inåt skogen och ligga hela dagen bakom en sten, der han till en början frös jemmerligt. Men sedan snö fallit och lagt sig som ett tjockt täcke öfwer honom hade han warmt som i en dunbädd.

Om qvällen, när han åter wågade sig ut på landsvägen, träffade han der en häst och släda, stående utanför en krog, samt en kapproff. Han swepte in sig i denna, satte sig upp och förde tills han war nära torpet, då han wände hästen och lät honom gå.

Sedan han under wintern ytterligare öfwat sig i fruntimmers-syflor, fått ett falskt prestbetyg, samt orlofsedel i Majas namn och gifwit sitt wärdfolk hederlig betalning tog han Maja med sig och reste med skjuts åt Arboga för att vidare resa till Stockholm. Wid Sjölingebro stannade han en estermiddag i en bondgård. Under det han der satt i den lilla trädgården fick en qwartermästare, som egde den närgränsande trädgården se honom, fruntimmersklädd som han war. Han började samtala med den fina mamsellen, som berättade honom att hon war född af hederliga föräldrar och nu ämnade sig till Stockholm för att få tjenst som hushållerka. Han erbjöd henne då att slöta hans hushåll, försäkrande att han ej skulle se så noga på 10 rdr mer eller mindre i lön och att hon skulle få fyra pigor under sig. Casse antog förslaget med wilkor att Maja äfwen skulle få tjenst, och ätföljde genast qwartermästaren till hans hemwist. Der

öfwerenskoms att Lasse skulle få 100 riksdaler i lön och Maja 16. Derpå wifade han sitt hus; allt war wäl försett och rummen snyggt möblerade. Med frieri war han genast färdig, men Lasse swarade just ingenting. Bondfolket, hos hwilket han hämtade sina saker, berättade att qwartermästaren ännu hade i huset en qwinna, med hwilken han egde tre barn, men som nu höll på att blifwa bortförd, emedan hon förlorat sitt utseende. De rådde Lasse attakta sig för att råka i samma olycka. — Ah, waren icke rädda, med mig skall han icke komma så långt, swarade Lasse tranfikt.

Första morgonen, medan qwartermästaren war ute på jagt, gjorde Lasse sin rund i skafferiet och köket, och när detta war slutadt hemkom qwartermästaren och lemnade Lasse alla nycklarne samt tilljägelse om hur mycket mat som borde gifwas åt hwar och en medan han reste bort. Sedan han farit och Lasse gifwit folket mycket mera mat än de woro wana wid, kom den stäckars förra hushållerstkan med sina tre barn för att taga affsed. Lasse behöll då det ena barnet och gaf modren af sina egna pengar 3 rdr b:ko.

Wid hemkomsten blef qwartermästaren mycket förtörnad öfwer att barnet war qwar, men när Lasse förklarade att om han icke wille draga försorg om sitt barn skulle han uppfostra det på bekoftnaden af sin lön, tog han skeden i wackra hand; han blef till och med öm mot flickan.

Länge räckte icke förtroendet. En dag, då Maja och en annan piga föllo omfull i källartrappan med en dricksfå, blef Lasse deröfwer så uppretad att han med en qwastkäpp pryglade dem begge två. Maja blef ursinnig och ropade: Din satans Tjus-Lasse, nu tycker du att du har makten; förbannad den dag, då jag satte fruntimmerskläder på dig, din förrymda kanalje. — Hwad, sade den andra pigan, har mamsell rymt? — Wacker mamsell, swarade Maja, det är en förklädd karl. Efter detta utbrott lugnade sig Maja och ångrade hwad han sagt. Men kamraten yppade händelsen för qwartermästaren som skickade efter länsmannen, så att Lasse måste häls öfwer hufwud taga till benen, utan hatt, i tunna saffianskor och med föga penningar.

Sälunda irrade han omkring i skogarne, blott görande ett par påhälsningar i små stugor för att få sig litet mat, innan han återkom till Majas föräldrar. Dit

anlände snart
förr än guld
De yppade icke
natten mat ti
många dagar
klädde sig då
skild motpöje

Som han
han redan fört
bleg ut en rut
fönstret och kri
der som kastad
i ett annat ru
födur öfwer hä
ut, klädde vä
förwandlad til
Med till
han efter ett
bord på en jal
paren och alla
sitt.

Anlånd til
flutan om nått
betag att upp
ombord, löfwad
bonom till sin
bonom i sitt e
öfswet här ble
promenader, lu
hans penningar
gulduret på o
sina klädningar
lade sitt hår, p
natten, hware
steppelbron trä
att fara ut på
terde hans wid
i staden, så
damerna ut til
Efter betydlig
wäda, hware
Lasse ett öf
anammade tu

anlände snart hans syster, som icke kände igen honom för än gumman på torpet sade dem hwem han war. De yppade icke hans wistelseort för föräldrarne, buro om natten mat till honom och underrättade honom efter några dagar att länsmanen slog efter honom. Han klädde sig då i en ordriswares ljusblå rock, tog en wäl fylld matpåse på ryggen och gaf sig i wäg.

Som han ej tyckte om denna grofwa drägt, stannade han redan första natten wid en herrgård, såg sig wäl före, slog ut en ruta, stack in handen, lyfte af hatarne, öppnade fönstret och köp in i ett rum, der han fann en hop kläder som kastades ut genom fönstret. Sedan gick han in i ett annat rum, der han hörde en person snarfa och ett fidur öfwer sängen picca. Han tog flockan, smög sig åter ut, klädde på sig de stulna kläderna och war nu i hast förwandlad till en fin herreman.

Med tillhjelp af en häst som fasttogs på en äng kom han efter ett dygns färd till Arboga, der han gick ombord på en jakt som skulle affegla till Stockholm. Skjeparen och alla passagerarne trakterades genast på bästa sätt.

Anlånd till Stockholm måste Lasje ligga qwar på flutan om nätterna emedan han hwarken hade påh eller betyg att uppvisa, tills en dag ett fruntimmer, som kom ombord, lofwade att skaffa honom husrum. Hon förde honom till sin bostad i Skottgränden och inkwarterade honom i sitt eget rum, ja till och med i sin egen säng. Lifwet här blef muntert för Lasje, men också dyrt; på promenader, lustresor och speltakler åtgingo snart alla hans penningar, så att han måste sätta det sednast stulna gulduret på assistanfen. Fruntimret wille äfwen sätta ut sina klädningar, men då drog Lasje den ena på sig, slätade sitt hår, parfyrmerade sig med rosenpomada och luftwatten, hwarefter begge skönhheterna wandrade ut. På skeppsbron träffade de en halffull sjökaptan, som bjöd dem att fara ut på hans fartyg. Sjömannen som skolat efterse hans wid mellantrappan liggande båt, hade gått upp i staden, så att kaptanen sjelf måste ro de hederwärda damerna ut till fartyget, der ingen menniska förut fanns. Efter betydligt drickande der släckte Lasje ljuset liksom af wåda, hwarpå kaptanen i synllan snart somnade. Då tog Lasje ett schatull som han sett stå på bordet; kamraten anammade två fidur och en plånbof, och begge begåfwo

fig i julen till Packartorgsmiken. Der slogo de sönder schatullet, uttogo de deri förwarade penningar och andra dyrbarheter, lade stenar i skrinet och sänkte det samt begåfwo sig hem, der Lasse genast återtog karllädrerna och gömde tjuggodset. Det bestod af 2,000 riksdaler i sedlar, en hopy utländskt guld och silfwermynt samt guldnipper och silfwerpjäser.

Sedan de såta wännerna köpt sig en mängd granläter och roat sig på bästa sätt, begaf sig Lasse till Westeras, och werlade der bort en del af det utländska silfwermyntet. Derefter reste han till Köping, men längre wågade han icke åta, af fruktan att blifwa igenkänd, utan wandrade till Majas hem. Der fick han med bedröfwelse weta att Maja alltedan hennes sista sammanwaro med honom hos qwartermästaren suttit håttad på Drebro slott. Under det han uppehöll sig hos föräldrarne i några dagar blef han upptäckt. En hopy karlar infunno sig en dag, fasttogo och bundo honom samt förde honom salunda till hans föräldrar. Hans moder war nära att swimma wid åsynen af sin olycklige son, och alla slägtlingarne wakade under tårar hos honom hela natten.

Följande morgonen kom länsmannen och förpassade honom till Drebro häkte. Under wägen dit försötte han rymma, men blef genast fasttagen och pryglad samt försedd med handkläfwar. I arresten sattes en grof träbläck på hans ben och han fick sällskap med en hopy andra misdådare, bland annat en beröktad tjuf kallad Silfwer-Jan, som gaf honom många råd, t. ex. att aldrig stjåla från de fattiga, att aldrig taga något med wåld utan endast med list, och aldrig suppa sig full, m. m.

Maja träffades äfwen och affördes jemte Lasse till tinget. Hon blef tillsagd att neka för all weiskap om Lassens stölder och äfwen han sjelf nekade till allt utom stölden hos föräldrarne. Men som den kapprocken, hwilken Lasse en gång hade tagit ur en slåda, som han ått med ett stycke, blef funnen i torpet, och han ej wille låta Majas far lida derför sade han att denne köpt kapprocken af honom. Han blef således dömd till fyratio par spö, men fick försona dem med böter, dem hans föräldrar erlade, och måste undergå uppenbar kyrkopliff. Maja, såsom medwetande om stölden, fick tjugo dygnis watten och bröd.

Lasse stad
 lust att arbeta
 med dotter, för
 samt att del
 det lida ja m
 ter att åter
 stoffade han
 begaf sig, t
 Der träffade
 i tanken att
 Lasse att fr
 ligen upp
 trattande o
 mycket pen
 flaret att
 gjd. Lasse
 dukar full
 sprang si
 bonde, i
 derliga
 hemåt,
 om kläd
 dittom
 sin kass
 S
 icke ige
 danskäll
 i tal k
 att ett
 utgörani
 war rätt
 och det
 för
 öfwerstå
 daler m
 fall war
 nelig län
 så riklig
 klåde at
 firt, hwar
 efter Lasse
 Westeras.

Lasse stadnade nu i hemmet en tid, men hade icke lust att arbeta, utan mer att hella på sin moster och hennes dotter, för hvilka han berättade alla sina äfventyr, samt att deltaga i alla ortens nöjen. Härwid fick han dock lida så mycken smälek, att han alltmera längtade efter att åter komma ut i werlden. För detta ändamål skaffade han sig i hemlighet änyo fruntimmerskläder samt begaf sig, klädd i dem, en afton till Gammelbo bruk. Der träffade han i gården inspektoren, en äldre man, som i tanken att han hade en wacker flicka för sig, öfwertalade Lasse att stanna hos honom om natten. Lasse gick slutligen upp med honom på hans rum och fick taga i betraktande alla hans skatter, bland annat en koffert, med mycket penningar uti. I detsamma kom bud från herrskapet att inspektoren skulle komma ned för att äta. Han gick. Lasse öppnade genast kofferten, stoppade två nåsdukar fulla med pengar, hoppade ut genom fönstret och sprang sin väg så fort han orkade. Med en Wermlandsbonde, som han träffade, åtte han så fort denne för hederliga drickspenningar kunde få hästarne att springa hemåt, gömde det stulna på säkert ställe, bytte hastigt om kläder, och gick derefter genast till en dansstuga. Han diktom ungefär wid samma tid som inspektoren satnade sin kassa.

Skjutsbonden inkom äfwen i dansstugan, men kände icke igen Lasse, som undfågnade både honom och hela danssällskapet. När glädjen wid midnattstiden stod högt i tal kommo tre personer ridande i sträck och berättade att ett fruntimmer stulit hela brukskassan på Gammelbo, utgörande 18,000 riksdaler. Alla menniskor tyckte att det war rätt åt inspektoren, hwilken war känd som en gnidare, och det föll ingen in att mistänka Lasse för stölden.

Först efter flera dagars förlopp fick han tillfälle att öfwerrätna summan, som befanns utgöra flera tusen riksdaler mindre än inspektoren hade uppgifwit, men i alla fall war tillräckligt stor att ingifwa Lasse en öfwerminnelig längtan efter att få återkomma till Stockholm och få riktigt roa sig. Han lät dertfore i Drebro köpa fint kläde åt sig; en sträddare tydde kläder deraf och en koffert, hwaruti linne och smäskar lades, anskaffades, hwar efter Lasse en natt lät en bonde skjutsa sig ända till Westeras.

Här utgaf Lasse sig för brukspatron Eriksson från Bergslagen, och gjorde bekantskap med en handlande som erbjöd honom plats i sin wagn till Upsala. Derefter tog han bonden med sig till landskansliet och begärde pass under uppgift att det wore en af hans egna bönder som skjutsat honom till staden och att han icke uttagit pass i Drebro län, emedan han der icke wetat att han skulle behöfwa göra någon resa till Upsala och Stockholm. På dessa skäl fick han pass, hwarpå han reste till Upsala med handlanden, i en prättig Wiener-kalesch.

I Upsala war marknads, och handlanden öppnade der försäljning af italienska guld- och silfwerarbeten samt juweler. Sina penningar, utgörande 4,000 rdr, nedlade han i Lasses koffert; de lefde yppigt. Bordet war alltid betäckt med de finaste winer och de läckraste rätter.

Under resan från Upsala till Stockholm höllo de på att blifwa utplundrade. När de hade hunnit till wårds-huset Silfwerdal, en mil utom Norrtull, blef kofferten lösskuren från wagnen. De kände en ryckning, liksom man welat taga bort kofferten, men det war något som höll honom qwar. Lasse och handlanden hoppade genast af och frågade hwad som war på färde. Handlanden framdrog en pistol och hotade att skjuta. Lasse kände efter kofferten och fann den ligga på wägen, men ingen menniska syntes. En resande som kom åkande efter i häs fick ett slag af en stör och åldonet kullstjelyt, men när han ropade på hjelp och Lasse samt handlanden skyndade till honom sprungo boswarne till skogs. Kofferten fastbands åter och resan fortsattes till hufwudstaden, der våra resande togo logis på ett bättre ställe.

Sedan detta war wäl bestaldt wandrade Lasse ut för att uppsöka sin fordna älskarinna i Skottgränd. Han fann henne icke der, ty hon hade blifwit förd till spinn-huset.

Under tiden hade i hemorten ifrigt letats efter Lasse och skjutsbonden hade slutligen i syllan och willan om-talatt att han skjutsat den efterlötte till Westerås, hwar-före han blef insatt på Drebro slott. Nu föllo starka mis-tankar på Lasse för stölden å Gammelbo, och inspektoren skickade genast en bokhållare till Stockholm för att låta arresteras tjuwen. Wid ankomsten till hufwudstaden ef-terfrågade han den föregifna brukspatron Eriksson. Det upplystes att denne icke annatt sig annat än wid tullen,

men polsen inot
dog när han wa
fanta i Speri
en upplysning
ifrån blef han
hwarwid man
mängd på mar
landsbördinge
börilig domtol
med, till Sm
Efter 8
ran förlägs
med sina kl
å wäg. För
han lockade
uttaga alla
hästskäden,
några and
föret. De
fjeredelen
Med desja
han somna
bat i färre
skade bort
sprang sjelf
sönder blad
Lasse bjöd
wille icke t
der han for
hästen och t
trodde förest
du har bur
flestafel af
flagit sönder
lebiga, gaf h
nom genast
wärtotta. S
men Lasse bl
gadt brännwi
jen häröfwer
fångföreställ
honom till hä

men polisen snokade ändock upp hvar han fanns, och en dag när han war hjuden till middag hos en af sina bekanta i Sperlings backe, ankommo dit en gewaldiger och en uppsyningsman för att kalla honom till polisen. Derifrån blef han, efter i hans bostad företagen visitation, hwarwid man fann 1,150 riksdaler i penningar och en mängd på marknaderna inköpta dyrbarheter, förpackad till landshöfdinge-embetet i Drebro län för att wid wederbörlig domstol undergå ransakning, och fördes, att börja med, till Smedjegården.

Efter 8 dagars wistande der sattes han på fångkär-
ran, förlägs med träbläck och jernhandskar, fick sin koffert med sina kläder uti kärran, och transporterades sålunda å wäg. Första qvällen kom han till ett nattqvarter, der han lockade folket att bryta upp botten i kofferten och uttaga alla kläderna samt i stället instoppa ett par gamla hästtåden, en trasig säck, ett par utslitna byror och några andra lumpor, så att kofferten blef lika tung som förut. Det mesta af de uttagna sakerna sålde Lasse för fjerdedelen af deras värde och fick sålunda 24 riksdaler. Med desjas tillhjelp fyllde han en dag fångföraren så att han somnade, hwarefter han tog handkläfwarne, som lågo bak i kärran, och skruswade dem fast på sin waktare, fastade bort nyckeln, wände om hästen och lät den gå samt sprang sjelf inåt stogen. Medan han här höll på att slå sönder bläcken kommo tre bönder och togo fast honom. Lasse bjöd dem penningar för att blifwa fri, men de wille icke taga mutor utan förde sin fånge till en krog, der han kort förut hade warit. Der i ett stul stod hästen och kärran med fångföraren uti, sofwande. Folket trodde först att det war en tjuf och skrek åt honom: jo du har burit dig wacker å, du; samt gjorde mycket ipektakel af honom. När han blef riktigt waken och man slagit sönder handkläfwarne, så att han sått händerna lediga, gaf han Lasse en dugtig örfil, men Lasse gaf honom genast en igen, så att han stalp på hufwudet i en wörtbytta. Nu höll det på att bli allmänt slagsmål, men Lasse bilade det genom att taga in en lanna glödgadt brännwin och betala den förstörda wörten. I glädjen häröfwer följde honom alla de församlade till nästa fångförareställe, sedan de likwäl försigtigtwis låst fast honom till händer och fötter.

Så framkom han till Srebro och derifrån till Gam-
melbo tingsställe. Ransafning försiggick på några dagar
och slutade dermed att Lasse blef srikänd, emedan inspek-
toren ej kunde bestämdt igenkänna hvarken honom eller
de från polisen nedjända penningarne, och för öfrigt inga
wittnen funnos, utan twärtom flera intygade att Lasse
warit på dansstugan wid samma tid som stölden skedde.
Det enda onda som wedersfors Lasse war att inspektoren
och länsmannen en dag i hättet pistade honom blå och
blodig för att förmä honom till bekännelse, men också
förklarade hela nämnden dagen derefter att länsmannen
och inspektoren skulle för sitt försarande blifwa ställba
under tilltal.

Wäl utkommen och åter försedd med sina penningar
reste Lasse i sällskap med sin kusin, en ung flicka, till
Stockholm, och det utan några smyg- eller krokvägar
samt med pass i eget namn. Under segling från Arboga
till Stockholm stötte jakten på en klyppa så att alla
passagerarne foro ur sina kojor och rusade upp på däck
samt halfnakna ned i båten, utom fem personer som
omkommo.

Alla de räddade qwarblefwo på ett wärds hus till deß
deras saker blifwit bergade; Lasse fick wänta tre weckor
på sina, hwarpå färden sorkattes landwägen. Wid ankom-
sten till staden togs qwarter hos en wiktualiehandlare N—l
på Norkmalm, slägt till kusinen, och så började Lasse föra
sin kusin omkring att beße stadens märkwärdigheter och
smaka deß nöjen. Sin gamla bekanta från Skottgränd,
som nu satt på spinnhuset, skickade Lasse 5 riksdaler.

Slutligen återreste begge till hemorten och Lasse blef
mycket wäl emottagen der, emedan hans kusin berömde
hans anständiga uppförande. Han undgick likwäl icke då
och då speglor af sockenboerne, fann äfwen arbete trä-
kigt och skaffade sig derföre änyo fruntimmerskläder samt
begaf sig åter till Stockholm. Under wägen lade jakten
en söndag till wid Hesselbyholm i Strengnässtratten, och
alla passagerarne gingo i land för att staffa sig mat,
hwarpå blifwit alldeles slut ombord. Friherrinnan som
rädde om egendomen gaf dem tillrädligt häras och fattade
så mycket tycke för Lasse, att hon erbjöd honom, som då
spelade fruntimmer, tjenst som hushållerska på gården.
Han antog förslaget och qwarstannade här ett och trefjer-
dedels år, till allas nöje, men plågades, ehuru godt han

än hade det, likwäl ofta af tanken på, att han spelade fallstt spel, hwarföre han efter nämnde tids förlopp flyttade till Stockholm, hyrde sig möbleradt rum hos en enketfru och anmälde sig ordentligt i polisen. Han träffade der samma gewaldiger som förra gången hade arresterat honom, men blef icke igenkänd utan mycket höfligt bemött.

Under sin glada wistelse i Stockholm denna gång hade Lasse många äfwentyr. Först gjorde han bekantskap med en handelsbokhållare, som underhöll honom en hel månad, bjöd honom ofta på operan och gaf honom rika presenter. Derunder hände att han, wid det han åtte i en hyrwagn från Kräftriket, hittade en plånbok med 300 rdr i wagnen, och en annan gång att han blef anhållen af en karl som wille råna honom och som han måste slå i backen för att blifwa fri ifrån. En annan gång följde han en herre upp på des rum, och passade på, medan herrn gick ut i ett annat rum efter ljus, att knipa en plånbok med 500 rdr ur furtutfickan och springa sin väg, hwarpå han kastade sig i en åkarflåda och körde ut till Tallkrogen för att i fred och ro få räkna pengarne. Åkaren blef så trakterad att Lasse sjelf måste föra hem åkaren, liggande i slådan. Wid tullen frågade besökaren om han hade något att föra. "Bara ett gammalt swin", swarade Lasse. Besökaren öppnade bommen sedan han sett waran.

Sedan Lasse ytterligare knipit en plånbok och ett par fickur begaf han sig till Arboga och gjorde bekantskap med en Italianare, som hade förtjent mycket penningar på att sälja grannlåter. Honom helsade han på en aften, medan han war borta, och tog 45 rdr i sedlar samt några silfwerriksdalar.

Wid ytterligare färd till fots åt hemorten mötte Lasse en gammal gubbe som gick på kryckor. Den gaf han en blank riksdaler och fick dersför många wälsignelser. Derefter måste han ge sig inåt skogen och gjorde der i en aflägsen bondgård ett fynd af en hop matwaror, 8 matskedar, 1 tefledar, 1 förläggarslef, 1 sockerass med tång och 1 gräddsniipa samt 13 rdr i penningar. Med desja satte han sig på ett ställe i skogen för att öfwerse dem och tillika kamma sitt hår. I detsamma warjebles han en bonde som med bössan i handen stod och såg på honom. Lasse blef först rädd, men repade sig snart och gick emot honom, låtande en schal slåpa efter sig. Bon-

den bokade sig ödmjukt, troende det vara skogsfrun. Sniffa dig något, sade Lasse. — Jag önskar jag kunde skjuta väl, svarade bonden. — Gå då rätt ut i norr till det du finner en tjäder i toppen på ett högt träd; den skjuter du; sedan, när du kommer hem, går du nio steg norr om ditt hus och skjuter ett skott åt hwart wäderstreck, hafwande en fjäder af tjädern i bösfan hwarje gång och sågande:

med alla windar kallar jag
foglar utaf alla slag.

Sedan träffar du allt hwad du will. Derpå gick bonden, sedan Lasse på köpet gifwit honom en blank riksdaler.

Efter ser weckfors wistelse i hemorten tog Lasse tjänst hos en inspektör som hushållerfka, men då inspektören friade till honom och, efter erhållen forog, tog sig en annan brud från Arboga, hwilken, i anseende till Lasses starka skäggwärt, började mistänka honom, gaf han sig af i jellswa bröllopsnatten, medtagande ur inspektörens kassa 100 rdr till respengar.

Han uppehöll sig några dagar i tysthet i Örebro och hörde sig derunder första gången kallas **Lasse-Maja**. Efter spaningarne efter mamsjellen med skägget blefwo så stränga, att han en natt nödgades ännu begifwa sig ut i skogen, och tog wägen åt Bergslagen. Under sina wandringar bröt Lasse-Maja sig en natt in uti en bondstuga för att åtkomma mat. Bonden, som sof i stugan, trodde först att det war katten som gick i mjölkflåpet, och ropade **skas katt**; men när om en stund buller åter hördes sprang han upp och tog fast Lasse-Maja. Ljus tändes och annat folk inropades, som visiterade hans knyten. När de deri funno rakast och knif, begrewo de att de hade Lasse-Maja hos sig. Lasse köpte bränwin af bonden, lät glödgga det, trakterande alla som kommo och fylde dem, så att efter ett par timmars förlopp allesamman och sjerdingssmannen med lågo på golfwet i djup sömn. Detsförinnan hade de litwäl satt handkläswar på Lasse och med en länk fästadt honom wid golfwet. Mot midnatten lossade han händerna ur fångslet och gick sin wäg. Nedkommen till landswägen träffade han en häst och släda med en jofwande bonde uti. Han satte sig i och körde tre mil samt fortsatte derefter färden till fots. Efter åtfkilliga besök på ställen der han icke wägade stanna, kom han nattetid till några stora byggnader, der han med ett

jernpelt, som
in uti en flo
med silfwer, d
rum, der folt
merestäder och
en kyrkklaff all
ningar, men
som han att f
Lasse-Maja f
hönasque, hwo
tade efter bon
Följande
teep och fick
stadig och fö
till sin förr
några dagar,
som han till
och tog en
pydlig skrin
manlandsfide
utaf sig f
Arboga och
främmande
men Lasse-
mistänkt.
Härifrån
Stockholm,
tualiehandl
Bermland
Bodarne,
fida. Ja
Kungshel
Maja till
hwem ho
Mannen
på Mäfte
bostad i
ut till J
en klocka
Bajard t
spana, och
i Upsala
färdeles or

jernspett, som hittades på gården, bröt sig in. Han kom in uti en stor sal, hwarest han påträffade en låda full med silfwer; den satte han utanför dörren. I ett annat rum, der folk sof, byltade han ihop åttskilliga fruntimmerskläder och lade dem i salen. Ytterligare tog han i en byråklaff allt hwad han i mörkret kunde anse för penningar, men när han derefter skulle anamma ett fickur kom han att stöta på ett klaver, hwarwid folket wakenade. Lasse-Maja sprang då ut och tog sin tillflykt till ett höns-hus, hwarifrån han hörde huru man öfwer allt letade efter honom.

Följande natt kom han fram till Majas föräldrars torp och fick hwila några timmar. Maja hade blifwit stadig och fått sig en fästman. Han begaf sig derifrån till sin förra skjutsbondes stuga och hwilade ytterligare några dagar, samt begaf sig derefter ånyo åstad. Snart kom han till en hergård, der han bröt sig in i stallet och tog en ypperlig swart häst samt i wagnshuset en pryddlig skrinda och reste dermed genom Arboga åt Södermanlandsfödan. Der stannade han på en prestgård och utgaf sig för en mamsell från Stockholm, som varit i Arboga och helsat på släktingar. Om middagen kom främmande dit, och bland dem en rådman från Arboga; men Lasse-Maja ställde sitt tal så wäl att han icke blef misstänkt.

Härifrån fortsattes resan med den stulna hästen till Stockholm, hwarest Lasse-Maja tog qvarter hos en wirtualiehandlande, utgifwande sig der för en prestfru från Wermland. En dag, då han promenerade wid Röda Bodarne, såg han en karl knipa ett fickur ur en annans ficka. Han följde efter honom till ett näringsställe på Kungsholmen och derifrån vidare. Slutligen gif Lasse-Maja till honom, sade att han hade sett fickstölden och hwem han sjelf war samt föreslog honom kompanifkap. Mannen hette Bajard. Sedan de druckit en butelj win på Mäster Anders följde Lasse-Maja honom till hans bostad i Kungsbacken. På aftonen ätte de tillsammans ut till Terfwa, der Lasse-Maja under ett slagsmål knep en flocka och Bajard en plånbok. Följande dagen kom Bajard till Lasse-Maja, hvars bostad han lyckats uppspana, och föreslog honom en resa till Distings marknads i Upsala för att göra affärer. Lasse-Maja tyckte icke särdeles om sällskapet, sedan han upptäckt att Bajard war

mycket fallen för att supa, men han tordes icke gerna nefa, utan lagade sig i ordning, tog affled af sin wårdinna, betalade henne i banko hwad hon begärde i riksgälds förlogiet, förde sin häst ur wedboden, der han måst stå i brist på stall, jatte sig i slädan med Bajard och for åftad en morgon. När de kommo till Stallmästaregården wille Bajard nödwändigt dit för att få sig en sup, men medan de woro inne blef hästen yr och slog sönder fimmerstängerna, så att Lasse-Maja måste köpa ett par andra för 6 riksdaler. Färdknäppen blef honom således ganska dyr. Wid Dickhus frog woro de äfwen inne, och defutom klundade Bajard så slitigt ur ett krus, att han måste bäras in på Märsta. Wid Flottlund äto de middag, och kort derefter woro de wäl framme i Upsala. Om eftermiddagen spatserade de i staden och sågo sig om samt öfwerenskommo derwid, att om den ena blefwe fasttagen skulle den andre genast fara sin wäg.

Följande morgon gingo de ut för att försöka sin lycka. Bajard knep snart i trängseln en klocka, men horetten war bara pinsbak. Kort derefter nöp någon Lasse-Maja i armen och sade: goddag Lasse, är du här? Lasse-Maja wände sig om och igenkände en skojare som samtidigt med honom sutit på Drebro slott. Lasse-Maja tog honom genast i handen och bad honom wara wälkommen till marknaden, bjöd honom in på en källare och trakterade honom samt bad honom icke förråda honom, så skulle wedergällning icke uteblifwa. Efter en liten stund begärde skojaren att få låna 10 riksdaler, men Lasse-Maja svarade att han skulle så framdeles. Skojaren mumlade då några ord och gick.

När nu Bajard och Lasse-Maja infommo på ett traktörsställe inträdde fiskalen och två stadswakter der. Fiskalen frågade efter den resande frun och wisades in uti ett inre rum, dit han genast gick och fattade i Lasse-Majas klappa. "Hwad will ni mig; får jag inte wara i fred?" ropade Lasse-Maja. Fiskalen gaf genast tecken åt wakten, men i det samma gaf Lasse-Maja honom en sinkadus, så att han damp på hufwudet borta wid kakelugnen, och sprang derefter ut i folkhopen. Bajard slog omkull den ena stadswakten och kom sålunda äfwen ut.

När Lasse-Maja kom till sitt qvarter war fiskalen i hamn och hål efter honom, så att han ej wägade sig in, utan sprang ur staden. Efter långt lunkande träffade

han en bonde, med hwilken han fick åka till Alfite, och derifrån tog han skjuts till Stockholm. Der sökte han genast upp Bajards wårdinna i Kungsbacken. Hon frågade efter Bajard. — So, han stannade med hästen i Upsala, svarade Lasse-Maja. — Ah, det är icke wårdt att göra några omwep sade hon; jag wet nog att ni är en karl, så att ni kan tala om allt ting för mig. Lasse-Maja berättade då förloppet och frågade henne om qwarter. Hon erbjöd honom det hos sig, med willkor att han hölle sig borta om dagarne. Han fick nu ligga på golfwet i en wrå uti madamens sängkammare och gå ut kl. 6 om morguarne; om qwällarne när han kom hem igen måste han alltid hafwa brånwin åt kåringen för att hålla henne wid godt lynne.

Under denna tid gjorde Lasse-Maja bekantskap med en krögerka på Söder, hos hwilken han ofta tillbragte dagarne, och som han, klädd i fruntimmerskläder, hjälpte wid uppåhningen. En afton när han war på wäg derifrån till Kungsbacken såg han en herre i en möbelbod wid Storkyrkobrinken stoppa en stor sedelbundet i fickan. Lasse-Maja följde honom till en galanteribod wid Drottninggatan och tog der pengarne, under det han frågade på ett par handskar. Det war öfwer 200 riksdaler. Deras trakterade han wårdinnan i Kungsbacken med brånwin, och följande dagen krögerkan på Söder med bakelser. Hon wistade honom icke bättre tacksamhet än att sticka efter en polisuppshyningsman, men Lasse-Maja, som fick nys om detta, gömde sig bakom porten medan polisbetjenterna gingo in, sprang derefter nedåt Fatbursjön, öfwer Mariatrakten från Nagwaldsbro öfwer isen till Kungsholmen och widare till Tranebergsbro. Natten tillbragte han åter i Kungsbacken, och dagen derefter promenerade han ut till Djurgården. Der såg han af annons i Tidningarne att den herrn, från hwilken han hade stulit penningarne, trodde sig hafwa tappat dem; således war han lugn för den saken. Wid hemgåendet tog twå sjömän fast honom, kurtiserade honom och förde honom uppåt skogen för att ha litet roligt med honom. Lasse-Maja war för städad slicka att göra motstånd midt på öppna wägen, men så snart han war kommen upp i skogen kringklappade han de begge sjömännen och lärde dem att wisa aktning mot det wackra lönet.

Följande dagen kom Bajard hem från den olyckliga Upsala-resan. Han hade sålt alla Lasse-Majas der qwarlemnade saker, bytt bort den wadra skindan och slädfällan; den granna häften hade blifwit så mager att dagern lyfte genom honom; Bajard sjelf war så utan pengar att Lasse-Maja måste gifwa honom af sina. Icke heller fick Lasse-Maja numera behålla sin bädd hos karingen i Kungsbacken, utan måste ligga på bara golfwet. Detta föreföll honom så hårdt att han heldre gick ute en natt. När han då händelsewis kom upp på Söder erinrade han sig krögerkan som hade welat lemna honom i polisens skor. Han klättrade öfwer ett plank till hennes gård, gick in genom köksfönstret till krogrummet, tog penningarne ur lådan, tre fickur ur en annan låda, några silfwerfledar ur en tredje samt ett fickur, en penningbundet och ett par guldrörhängen ur fruns egen sängkammare, der hon låg och sov sött. Slutligen byltade han ihop alla hennes kläder, åt och drack litet, samt begaf sig klockan half 5 på morgonen till sitt qwarter. Men det war icke mycken wälsignelse men allt hwad Lasse-Maja tog; ordspråket sannades allt hwad med orätt fås, med sorg förgås. Inom några dagar hade Bajard och hans anhang narrat af Lasse-Maja allt det stulna, utom 25 riksdaler och guldrörhängena.

Efter detta flyttade Lasse-Maja från Kungsbacken till ett ofnyggt kysse, der två karingar, en gubbe och en pojke, bodde. Alla dessa — och Bajard till på köpet — måste Lasse-Maja föda, så alla hans tillgångar snart togo slut, och han måste med Bajard göra påhelsningar i herrgårdarkring Stockholm för att stjåla mat ur wisthusen. Härwid hände en natt att tullbetjeningen wid Carlbergsbommen stöt på dem, men utan att träffa. Gubben, som war med om företaget den gången, hade ätit så mycket sylt på stället der de warit, att han blef sjuk under hemvägen och måste kräkas. De kommo dock alla lyckligt hem. — En annan gång funno de på en landtgård ingenting annat att taga än möbler och speglar, dem de lastade på sladan och körde in till staden. När de kommo till Norrtull, steg Bajard af och gick förut, så att Lasse-Maja måste föra. Tullbetjeningen frågade hwarifrån mamsell kom, hwarpå Lasse-Maja swarade att han wore husmamsell på landet och skulle föra in möbler till herrskapet i staden. Det föll likwäl tulluppsyningsmannen in att undersöka lastet och när de deribland upptäckte ett sönderlagit slaff-

foder som Bajard hade stuckit in, anade de oråd, togo fast Lasse-Maja och började bära in sakerna i tullstugan. Lasse-Maja hjälpte till dermed men rätt som han kånkade på en stor spegel kastade han den i baden och sprang sin väg samt kom lyckligt undan.

Numera hade Lasse-Maja motgång i allt och war hjertligen ledsen wid bekantskapen med Bajard. Han tillställde derföre en dag med de sista styfrar han egde ett riktigt affstedskalas för denne och hans anhang, med beslut att derefter lemna Stockholm. Innan han verkställde denna föresats besökte han en krögerstka i Kungsbacken, som war mycket svartsjuk på honom. Under det han der åt middag furtiserade mannen i huset honom, så att hustrun i förargelsen sticade efter en polisgewaldiger. Lasse-Maja war ganska frimodig inför denne och bjöd honom på win, men det hjälpte icke, utan när tulluppsyningsmännen wid Nortull på budstickning kommo och igenkände honom blef han hättad. Dagen derefter kom en lifdrabant och satte en tågstump kring hans arm samt ville föra honom upp i polisen. Som Lasse-Maja hwarken tyckte om sällskapet eller stället, dit man ville föra honom, så gjorde han under wägen en hastig swäng så att följeslagaren trillade i ränstenen, men när han derpå började springa, under det paltten skrek: tag fast tjuvh—n, tog en karl i honom så duktigt att tastsklädnungen gif lönder och Lasse-Maja fick springa i bara underfjorteln. Man tog snart bättre fast honom, och efforterad af två paltar samt hundratals dagdrifware, som beundrade den wackra mamsellen, fördes han nu upp i polisen. Der träffade han flere af de damer som kände honom, bland annat krögerstkan från Kungsbacken, som prompt påstod att han förledt hennes man till äktenflapsbrott. Lasse-Maja åter försätrade att ännu ingen mansperson kunde skryta af att ha kommit åt honom.

För polismästaren sade Lasse-Maja sig wara brukspatronsdotter från Bergslagen och att de hos honom tillwaratagna nipper wore hans egna. Polismästaren lät nogare visitera honom och derwid upptäcktes hans werkliga kön. Då blef den svartsjuka krögerstkan flat och försätrade, att om hon wetat det skulle hon icke angifwit honom. Bajard, som äfwen blifwit fasttagen, infördes. "Känner du den här damen?" frågade polismästaren — "Ajja, swarade han, den tjuv—n har jag nog träffat

många gånger på Baggensgatan." Men der kom witten, som påstodo att de ofta sett Bajard och Lasse-Maja tillsammans på andra ställen, och krögerstkan på Söder bedyrade att det war hennes örhängen man hade tagit ur Lasse-Majas örsnibbar. Polisbetjenterna reswo sönder hans fjortlar och satte på honom ett par gamla soldatbyror, som syntes ha varit med i många bataljer, samt togo bort hans wackra lösbröst. Hatten med plymer fick han behålla, och såg följaktligen mycket lustig ut. En karl med franjar och banderoller på jackan, som de kallade för Blomster-Göran, kom in, och wille passa sina jernhandskar på Lasse-Majas händer. — "Nej jag tackar, sade Lasse-Maja; jag tycker inte om halfhandskar." — "Ah, du wänjer dig nog", inwände Blomster-Göran och strufwade till handsläfwarne duktigt. Derefter kommo två andra hederstnyfflar med hwar sin plit och sade åt honom att han nu skulle ut och walla. Lasse-Maja menade att det icke nu wore rätta tiden att släppa ut boskapen, men det hjälpte icke, utan han måste följa med. Blomster-Göran gif före och höll i en kedja, de begge andra wandrade på sidorna, och Lasse-Maja blef mer begäpad än en hel konstberidartrupp.

Wid ytterligare polisförhör togo Bajard och Lasse-Maja på sig flere brott, begångna på olika ställen, och fördes derför än till Upsala, än till Westerås, samt slutligen till Nerike. På första nattqwarteret under färden till Drebro bjöd Lasse-Maja så duktigt på bränwin, att både fångföraren och husfolket somnade och Lasse-Maja kunde smygga sig ut i skogen, medtagande en bra rock och en yxa, hwarmed han slog sönder sin träblad. Wid Kolbäckes gästgfwaregård kom han till en bro, som han icke wågade gå öfwer af fruktan att förföljare skulle wara posterade der. Det slog också in; medan Lasse-Maja sunderade härpå, gömd bakom några buskar, hörde han en waktfjoldat föreslå den andra att gå till gästgfwaregården och taga sig en sup. Medan han detta gjorde lemnade han gewäret qwar. Lasse-Maja skyndade sig att taga det och springa öfwer bron.

Efter flera dagars wandring i skogarne hwarunder han bland andra äfventyr hade det, att nöddgas ligga tre dagar utan mat på en höstkulle, kom han äntligen till sin hemort och fick der hos några bekanta hwila upp sig samt hemta krafter. Derefter kapade han en koffert från

några
merelå
sig fa
ligt an
wen ma
sig af n
tätta fä
Går
höll wär
Under d
med 300
skänten o
slifwa ig
hwarföre
På
från ma
honem i
Maja ho
slog hon
säg deref
hölt sina
till en t
wöl emoi
käfta län
och första
gen, em
martnade
med brän
dag och
Ref
Maja fr
strand.
ster, frö
ken han
3 fäng
tog hon
med en
bundert
fitt rof
liggand
måste l
som utg
och 40

några resandes wagn och fann i den präktiga fruntimmerskläder, juweler och guld. Sedan han nu klädt upp sig fattades honom bara rakdon, och sådana, jemte åtskilligt annat knep han i en bondstuga. Sålunda åter blifwen mamsell begaf han sig in till närmaste stad och gjorde sig af med åtskilliga dyrbarheter, så att han kunde fortsätta färden med 70 rdr i fickan till Wermland.

Här träffade Lasse-Maja på en marknad en fru som höll wårdsushörrelse, och blef antagen till hennes biträde. Under det muntra lifwet knep Lasse ett par plånböcker med 300 rdr uti. En dag kom hans styffader fram till skänken och begärde win. Lasse-Maja slog i det utan att blifwa igenkänd och wisade styffadern all möjlig höflighet, hwarföre han ock blef mycket höfligt bemött tillbaka.

På en annan marknad råkade Lasse-Maja, afläget från marknadsplatsen, samma person som hade förrådt honom i Upsala. Drifwen af hämndlystnad gaf Lasse-Maja honom en örfil så att han ramlade omkull, och slog honom med en paraply, till den gick af; men ansåg derefter rådligast att genast fly, medtagande i största hast sina saker. Under wandringen i skogarne kom han till en bondgård, der blott hustruwar hemma och tog wäl emot den fina damen samt lät henne lägga sig i bästa sängen. Om natten kom bonden med drängarne hem och förstod genast att det war Lasse-Maja som låg i sängen, emedan han hade hört efterlysning uppläsas på marknaden. Men Lasse-Maja trakterade bonden så wäl med bränwin och pengar, att han fick stanna qwar en hel dag och sedan fick han tre mils skjuts.

Resan fortfattes wandrande åt Stockholm, och Lasse-Maja framkom utmattad till en hergård wid Mälarens strand. Han tog midt i ljusa natten ut ett förstugufönster, kröp in och tog i en skänk en hop bordsilfwer, hwilken han knöt i en serwet och kastade ut genom ett fönster. I sängkammaren der herrn och frun lågo i djup sömn tog han ur herrns byrskå några nycklar och öppnade med en af dem byråklaffen, hwarest han fann flera jebelbuntar, utom något guld och silfwermynt. Rörd med sitt rof gick han ut i trädgården, der han fann en hät liggande i hjön. Han steg in uti den och rodde till närmaste land, hwarest han i skogen räknade öfwer sitt kap som utgjorde 5—600 riksdaler i jeldlar, 10 dukater i guld och 40 riksdaler i silfwer. Medan han höll på att be-

trafta silfret kommo två fiskare till det stället hans båt låg och blefwo förundrade wid des åsyn. Lasse-Maja sprang förfräckt ett stycke genom stogen, men kom åter till sjöstranden; snart fann han sig vara på en holme, och såg dertill fyra karlar ro bort med hans båt. De kommo snart tillbaka med några flera för att söka reda på Lasse-Maja, som nu war så klok att icke gömma sig i stogen, utan i en rishög på en liten slätt. Andra till af-tonen letade de efter honom, och om natten lemnades tjugo man qwar för att hålla wakt, ty som man hade hittat på silfwerknutet, togs för gifwet att tjufwen war qwar. Följande dagen kom åter en wäldig skara, men när de ännu på middagen icke hade fått reda på tjufwen togo de för afgjort, att han lastat sig i sjön. Egen-domsherren war defutom så nöjd med att ha fått bebålla 12,000 riksdaler, som hade legat i en annan byråläda och öfwer att hafwa återfunnit sitt bordsilfwer, att han icke stort brydde sig om tjufwen. Således lemnade alle-samman ön, medtagande alla båtar, så att Lasse-Maja, som icke kunde simma, måste ur ett gammalt fähus bryta lös några bräder och med björkwidjor binda ihop dem till en färja, med hwilken han lyckligt kom öfwer till andra stranden, dock med sönderrifwen klädning och med förlust af sitt klädesknyte och sina rakdon. — Rakdon tog han dock snart igen på en prestgård, der ingenting annat sauns att knipa, och med en bonde åkte han till Stockholm.

Sedan han här köpt sig sina kläder följde han med en skärgårdsbåt från södra hamnen ut till ett snyggt ställe i skärgården hwarest han tillbragte åtta dagar i lugn och trefnad, endast oroad af fruns swartsjuka. En natt då han war ute på fiske med herrn i huset och hans folk, föll han i sjön, och då hans wärd räddade honom från att drunkna, upptäckte han Lasse-Majas kön. Han anade också att det war den berömtade Lasse-Maja, men wille honom ingenting ondt, utan förde honom wid nästa resa till staden med sig dit, samt tog ett wänligt affked af honom.

Detta war sista gången Lasse-Maja lefde lugn.

Som han nu war känd af hela polisen wägade han icke gå på gatan utan slöja, och tillbragte natten i Solna-stogen. Andra dagen igenkände han i en tunnbärenska sin första Stockholms-bekantskap från Skottgränd, Lisette, som hade måst taga detta yrke för att komma ut från

spinnhu
enta och
Lisette
Lasse-M
Sedan
gjort en
den and
Dag
ärende
gen wor
nier och
ritsdaler
middagen
anmälda
förräda
betagen
bewis a
Eft
merna,
Stortor
icke dag
rikdaler
gifwa he
luft att
på midda
med 250
par århå
daler qwa
fötte de
Lasse-Maj
dagen pro
antastade
wenster,
dag förfö
som han
duttig dref
len löpte
gen med
Hittja och
opini i n
des tog ha
rättigt full
hwari han

spinnhuset. Han fick weta att hon bodde hos en beskedlig enkla och blef införd hos denna. Om qwällen kommo Lisette och hennes kamrat dit, men luktade så illa, att Lasse-Maja måste bedja dem twätta och kläda om sig. Sedan woro de ganska snygga, och efter det Lasse-Maja gjort en god qwällsward, lade han sig hos den ena efter den andra.

Dagen derefter gick Lasse-Maja ut och gjorde sig ärende i flera hus, tills han kom in i ett rum, der ingen war inne, så att han helt lugnt öppnade en chiffonier och tog tre penningebundtar, som innehöllo 300 riksdaler. När de begge tunnbarerforna kommo hem på middagen wiste de redan detta, emedan stölden hade anmälts i polisen, men de försäkrade att enkan icke skulle förråda sin gäst, i hwilken hon för öfrigt blef mycket betagen, jeban hon på estermiddagen sått öfwerthygande bewis att han war en riktig karl.

Efter en natt, tillbragt i godt lag med alla tre damerna, gick Lasse-Maja ut och hörde då en herre på Stortorget säga att det hade varit en beskedlig tjuv, som icke dagen förut hade tagit hans guldur jemte de 300 riksdalerna, och tillade att han bara derföre skulle wilja gifwa honom 20 riksdaler till. Lasse-Maja hade dock ej lust att pröfwa hans ordhällighet. När han kom hem på middagen fann han att de begge tunnbarerforna rymt med 250 riksdaler, alla hans kläder, en guldkedja och två par örhängen, så att han nu icke egde mer än 50 riksdaler qwar. Följande morgon kommo polisbetjenter och sökte de förrymda, men upptäckte derwid lyckligtwis icke Lasse-Maja, som låg under täcket i enkans säng. Den dagen promenerade han ut till Carlberg, der kadetterna antastade honom; men han gaf dem örfilar till höger och wenster, så att de måste lemna honom i fred. Samma dag försökte han äfwen knipa plänboken från en bonde, som han förut hade supit full, men fick i stället en så duktig örfil att han sprang in i Solnastogen. Om qwällen köpte han opium hos en jude och äkte följande dagen med en bonde, som hade ett bra penningkrin, utåt Fittja och Södertelje, men kunde icke komma åt att lägga opium i winet, hwarmed han trakterade bonden. Således tog han sin tillflykt till det wanliga knepet att i Telje riktigt fylla bonden och om natten skära af remmen, hwari han hade nyckeln till skrinet, samt dermed öppna

detta, taga penningarne och springa sin väg åt Stockholm till. I Glasberga badde tog han äfwen plånboken från en full bonde, kastade honom ur karran och åtte i den till staden. Sålunda hemkom han med 173 riksdaler.

Nästa dag begaf han sig i väg till Enköping och framkom dit på nyåret, efter flera uppehåll på vägen. I Enköping helsade han på hos en garfware, som hade en broder i Stockholm, och som han utgaf sig för dennes fästmo och för prostdotter från Bergslagen med betydlig hemgift, blef han der utomordentligt wäl emottagen. Redan första aftonen fick han följa med herrskapet på en bal och dansade der i ett lysande sällskap till kl. 2 på natten. Några dagar derefter, då garfwaren war bortrest, måste han ligga bredwid hustrun, och som hon såg ganska bra ut, war det nu mycket swårt för honom att afhålla sig från att wisa sin karl-aktighet, äfwen som det war mycket kinkigt att dölja sitt kön wid afklädseln. För att blifwa befriad från dessa swårigheter tog Lasse-Maja om ett par dagar sitt knyte under armen och wandrade skyndsamt in åt Westmanland.

Der helsade han på hos en gammal ensam gumma och hittade på att spå henne, att hon skulle få en rik rusthållare till man. Gumman blef så förtjust häröfwer att hon wisade Lasse-Maja alla sina statter, hwaraf han stal en del medan gumman war ute ur rummet. Strart derefter, när han fick se en bonde komma åkande, sade han att det war hans skjutsbonde och gick sin väg.

Med denne bonde åtte han till Westerås och tog der in hos en gammal bekant krögare, som lät honom om natten ligga hos sin piga: Pigan och Lasse-Maja blefwo snart lika förtjusta i hwarandra, ty det war längesedan den sednare hade sofuit i en ung flickas armar. — Om dagarne war han ofta tillsammans med stadsfiskalen och länsman, men de kände ej igen honom och fattade icke mistantna. Slutligen blef han dock rädd för detta umgänge och lemnade krögarn, med schalett i stället för hatt på hufwudet.

En rik bonde träffades på vägen med hwilken han åtte till des hem. Bonden hade en son som blef så förtjust i Lasse-Maja, hwilken gaf sig ut för inspektorsdotter, att han snart med sina föräldrars tillstånd förlöfwade sig med Lasse. Under hela tiden som den förmenta fästmon stannade i gården bemöttes hon på bästa sätt af

alla grannar
nämnen
iffed.

Efter
Maja in på
och stidade
en detta, fö
en dans i g
nom portli
besgård sam
Det war fö
han kom wo
att wi skulle

Efter e
till Bermla
var spå ut
gjorde han
besålet wid
der han lä
en plånbok
han hade fö
något skulle
ett jernbr
tröd, en fl
han red be

Här h
en semtio
berfgerade
den blef gi
med imetr
dan hon w
wid henne
gaf hon
morgen w
Lasse-Maja
från winde
vad af en

I Dr
bellöt att
gar att de
af en blan
blact af 4-
med dörrer

alla grannarne, och när Lasje-Maja äntligen lät af fästmannen skjuta sig till Köping tog han högt gråtande affled.

Efter att hafwa änyo passerat Arboga kom Lasje-Maja in på en bondgård, der hustrun kände igen honom och sticade efter länsmannen. Men Lasje-Maja fick nys om detta, så att när allt folket om astoneu skulle gå till en dans i grannskapet, lät han de öfriga gå före sig genom portlidret, och hoppade derefter sjelf öfwer en gårdsgård samt sprang allt hwad han orkade in i skogen. Det war så mörkt att ingen kunde förfölja honom, och han kom wäl undan, hörande hur de skrek: det war fan att wi skulle släppa den stortjufwen.

Efter ett kort besök i Drebro gjorde han en utflykt till Wermland. Derwid såg han en dag en tjuf så fyratio par spö utan att det ringaste beklaga sig. Om qwällen gjorde han påhelsning hos länsmannen, som hade fört befålet wid afstraffningen och tog ur hans sängkammare der han låg och sof bredwid sin hustru, ett guldur och en plånbok innehållande öfwer 150 riksdaler. Fastän han hade så mycket penningar, wågade han sig ej in på något ställe att köpa mat, utan slog sönder en ruta på ett jernbruk, kröp in, tog sig en tallrik smör, en korg bröd, en flaska brånwin och åtskilligt silfwer, hwarefter han red bort på en häst, som han anammade i stallet.

När han nu kom till ett torp blef han igenkänd af en femtio års kätting, som bjöd honom in till sig och herbergerade honom på vinden i flera dagar. Under tiden blef gumman lär i honom och öfwerhopade honom med smekningar, hwilka ej mottogos järdeles wäl, emedan hon war styrtlilig, tandlös och snusfig. Ligga bredwid henne wille han aldrig. I förtreten häröfwer angaf hon honom hos länsmannen så att när han en morgon waktade war stugan kringwärd af folk. Då Lasje-Maja såg att ingen undsflykt fanns gick han ned från vinden till dem och lät föra sig till Drebro, begäpad af en mängd folk.

I Drebro slottshäfte trufdes Lasje-Maja icke, utan beslöt att rymma, samt öfwerenskom med 8 andra fångar att de skulle hjelpas åt. Han fick för mutor werktug af en bland waktkarlarne, så att han kunde affila sin black af 4—5 pundts wigt, och af en smed dyrkar, hwar med dörren kunde öppnas, hwarpå alla deltagarne i rym-

ningen en natt medelst dyrkar kommo ur sina rum och ut i ett stort rum, hwarifrån de, genom sönderbrytning af en tegelstensmur, kommo in i landshöfdingens skafferiet. Enligt Lasse-Majas tillägelse togs ingenting ur skafferiet för att icke förarga landshöfdingen, och genom lilla porten på borggården kommo allesamman ut på gatan. Hwar och en sprang åt sitt håll. Lasse-Maja begaf sig åstad att helsa på gumman som hade förrådt honom; han träffade henne i en björkhage och skaf sig genast en björkweg samt gaf henne en duktig risbastu för att bota hennes kärleksgriller. Sedan tog han fram silfwer, som han hade gömt i grannskapet, och begaf sig först till krögarn i Westerås, der han ytterligare låg några nätter hos pigan, till hennes stora glädje, och vidare till Södermanland.

Wid det han passerat en portgång såg han deri en Westgötbehandlandes laf. Han beslöt genast att slå sig på handel, spände hästen för wagnen och körde. När han ått hela natten underökte han sitt warulager; det bestod af klåde, wadmal, lärster, kattun, lambrick, schalar och schaletter samt åtskilligt annat smått. Men påf satta-des, och knallarespråket kunde Lasse-Maja icke.

I Wingåker socken såide han waror på åtskilliga ställen, bland annat hos en nämndeman, som anmärkte att han ej tycktes wara någon skålnalle. — Nej, sade Lasse-Maja, jag är en riktig handlande från Borås, som bland bättre folk lärt mig finare språk; dermed war nämndemannen nöjd. Kommerjen fortsattes och inbringade på 14 dagar 100 riksdaler. Derefter togs wägen till Ekfjö.

När Lasse-Maja kom dit war der marknad, wid hwilken många Westgöthar insunnit sig, så att Lasse-Maja måste lemna sitt laf på ett ställe utanför staden. Sedan fann han på marknaden den wärds husfrun, som han hade warit hos i Wermland, och fick af henne det rådet att skaffa undan häst och laf ännu bättre. När han nu hade hemtat dem på astoneu och stulle föra längre bort, antastades han på wägen af länsmanu och stadsfiskalen, hwilka ämnade se efter kontraband. Men rädd att bli fast gaf Lasse-Maja dem hwar sitt rapp, så att de ramlade i baden, hwarpå han sprang in till staden lemnande häst och laf i sticket. Han fick herberge hos wärds husfrun, och hon klädde honom till en grann mam-

jell som fick flera älskare af hvilka hon lät kurtisera sig; om nätterna gjorde frun tjenst. Sedan knep Lasse-Maja hwad han kunde komma åt af sina kurtisörer. På en annan marknad träffade han en af sina fordna friare från Stockholm, som förebrädde Lasse-Maja sin ruin. Af fruktan för obehag och för frågor efter påh begaf Lasse sig genast på flykt.

Utkommen på landsvägen, upphann Lasse-Maja, som då war klädd till fruntimmer, af en åkande herre, hwilken erbjöd honom plats i sin schäs. Det war en fattig komminister, som nyligen hade tillträdtt sitt kall och nu återwände dit från en resa i hushållsärender. Lasse-Maja gaf sig ett falskt namn och sade sig wara prest-dotter från Nerike. Komministern frågade om mamsellen hade haft någon bror i Upsala. — Ja, Carl Adolf, svarade Lasse-Maja. — Just honom menar jag, sade komministern; wi wore mycket goda wänner, och det war nu för roligt att träffa hans lyster, som han talat om så ofta. Komministern blef alldeles förtjust i Lasse-Maja och gjorde snart sitt frieri, hwilket antogs, så att de kommo hem som förlofwade till komministerns mor. Der war mycket fattigt, och Lasse-Maja blef särdeles omhuldad af den gamla modren när han köpte en ko åt komministern och deytom skänkte honom en silfwerklocka, som war stulen från stadsfiskalen i Gsjö. Nästa Söndag följde han komministern i kyrkan, der denne slog och duntrade i predikstolen så att bönderna wore alldeles förtjusta och lyckönskade honom på det hjertligaste till hans förestående giftermål. Morgonen derpå, medan Lasse-Maja sof och hade sparkat täcket af sig, kom den blifwande swärmodren in och upptäckte att det war en karl. Hon gif genast ner till sin son, men Lasse-Maja begagnade tillfället att hoppa ut genom fönstret och isprang sin väg.

Rot middagen kom han till ett torp, der en gammal soldat bodde, som gif på kryckor. Denne gifjade hmem han war, men ledsagade honom likwäl för god betalning till ett bondfolk, som ofta herbergerade sådana gäster. Under wandringen dit hade Lasse-Maja swårt att följa med gubben, ty han tog 4—5 alnars språng med sina kryckor. Boudhustrun, som war ensam hemma, tog mycket wäl emot honom samt gjorde honom bekant med länsmannen i trakten, hwilken också för betalning war mycket god wän med alla tjufwar. Han gaf läns-

mannen ett fickur och fick i utbyte några winkar om att det skulle löna sig att göra försök hos en greswinna några mil derifrån. Dit begaf sig och Lasse=Maja, skjutsad af bonden sjelf. Då han inkommit i greswinnans sängkammare der hon låg och sof, och burit ut i yttre rummet en koffert, som innehöll hennes dyrbarheter, mötte han der inspektoren och kammarsjungfrun, hwilka hade legat wäna tillsammans, och af hwilka den förra nu skref: Är du här, din satans Lasse=Maja! Dig skall wäl fan ta! Men Lasse=Maja slog honom i skallen med en putelj, hwarefter han hoppade ut genom fönstret, utan att förtjena någonting på den affären. När han kom ut hade bonden försträckt farit sin wäg, så att han måste ensam fortsätta sin toja.

Sfwer åkrar, ängar och hagar sprang han tills han lemnat förföljarne långt efter sig. Snart kom han till en större gård, der han gerna wille in och wärma sig. Han försökte bryta upp ett fönster, men då det icke lyckades slog han sönder en ruta så att det klingade. Sifwål wäkte det ingen uppståndelse, och när Lasse=Maja kom in hörde han en man bedja af alla krafter om skydd mot djefwulen och allt ondt. Midt på golfwet i första rummet låg ett swept lik. Derinne tog Lasse ur ett skåp litet mat som genast förtärdes, från wäggarne åtskilliga klädespersedlar, ur en stor kista en liten koffert och ur matskåpet ytterligare två silfwerpokaler, ett par dusfin silfwerkedar, något småsilfwer, ser guldringar, och två par örhängen. Allt detta jemte en koffert fruntimmerskläder kastades ut genom fönstret, och när någon hördes komma i dörren hoppade Lasse=Maja ut samma wäg han kommit in. Utkommen hörde han folk, som blifwit wäckta af bullret, stå omkring liket och bedja Gud bewara dem från trolleri och allt ondt, ty de trodde att den döde spökat. — Den först påträffade kofferten befanns innehålla 200 riksdaler i sedlar, 50 rdr i silfwer och en guldkedja. Nu fortsatte han sin färd med god tassa, till en stad som han icke kände och tog in på källaren. Der war marknad, så att flera judar sunnos der. Till en af dem sålde Lasse=Maja sitt silfwer, men fick ej mera för fem marker, än 106 riksdaler. Om aftonen knep han i trängseln en redihyl med 40 riksdaler uti. Andra dagen träsfade han i ett hus en dörr, som händelsewis kunde öppnas med hans kammarnyckel, och tog derinne ett schatull,

som wid hemkomsten befanns innehålla 200 riksdaler, 2 guldfedjor, 8 medaljonger m. m. Deutom anammade han samma aften ett par plånböcker innehållande 47 rdr och ett fickur.

Sålunda rikeligen utrustad beslöt han att lift annat storfolk tillbringa vintern i Stockholm och uppgjorde därför resfällskap med en fru från Upsala. Nedan wid första nattqvarteret i Nyköping, upptäckte hon att hennes sällskapare war en karl och gissade att han wore Lasje-Maja. Han erkände detta och bad henne att icke förråda honom, hwilket hon lofwade, äfvensom att på sitt pass skaffa honom till Stockholm. Dittkomna lät frun honom förete hennes pass och anmäla sig under hennes namn i polisen, hwarerfter frun samma dag reste sin wäg, utan att wilja mottaga någon wedergällning. Nu war det icke swårt för Lasje-Maja att få sig rum, och han höll sig der mycket stadigt, endast besökande operan om qwallarne samt då och då i sällskap med andra fruntimmer, utwärts-husen. Han besökte äfwen julmarknaden utan att stjåla det ringaste och uppförde sig så anständigt, att han fick wara i fred för kartsiförer.

Efter jul träffade han på Stallmästaregården en f. d. länsman Kron med hwilken han suttit tillsammans på Drebro slott, och hwilken nu igenkände honom. Denne berättade att han hade fått 40 par spö för stöld af en häst, att han derefter stulit åtskilligt hos en prest, iklädt sig desz drägt och gifwit sig ut för pastor samt derpå förtjenat rätt bra. Derefter hade han varit bokhållare på ett stort bränneri wid Mariefred, men rymt med en stor summa pengar och under falskt namn satt sig ned i Stockholm med sin hustru. Wid återkomsten till staden mötte de på Norrtullsgatan den gewaldiger, som sednast hade arresterat Lasje-Maja, och som nu tycktes känna igen honom, men likwäl icke war säker på sin sak. Kron rådde honom att aldrig gå in på jämre ställen, emedan man der mest war utsatt för polisbetjenter. Om natten kom han så sent hem, att wärdinnan förebrådde honom det, hwarför han på annat ställe hyrde sig två rum och antog en betjent, som efter ett par dagar rymde med nästan alla hans guldnipper. Penningarne hade förut gått åt, dels till att leswa godt, dels i lån åt Kron. Betjenten blef snart fasttagen och bekände i polisen att han stulit

nipperna från den fru, hos hwilken han tjenat, hwarför Lasse=Maja blef uppkallad för att igentänna sina saker, men han wågade sig icke upp i polisen, utan flyttade i hemlighet till den enkan, som förra gången han war i Stockholm hade herbergerat honom, och här öfwertalad af Kron, beslöt han deltaga i en inbrottsstöld uti Sär-fälla kyrka. När de kommo dit gingo de in genom ett fönster, sönderbröto muren i sakristian och öppnade kassakistan, hwari befunnos mellan 5 och 600 riksdaler samt nära fem marker silfwer. Af penningarne fick Lasse=Maja hälften, men lemnade deraf 200 rdr i förwar hos Kron, och af silfret fick han ingen andel.

Från denna stund intogs han af ängslan och oro öfwer helgeränet, oaktadt han tillbragte kärliga dagar med den bestfädliga enkan. Också war nu ändtligen straffets stund kommen. En dag i Februari månad 1811 kom ett fruntimmer af hans bekanta till honom på Slottsbacken wid waktparaden och frågade hur det stod till. När Lasse=Maja gjorde henne samma fråga swarade hon "rätt bra!" och detta war öfwerenskommen signal till en gewaldiger och en polisbetjent att hålta Lasse=Maja. Han blef då så förtretad att han sprang fram och spottade frun, som hade förrådt honom, i synen. Han war alldeles desperat, men kunde icke göra sig fri i anseende till det myckna folk, som hastigt hade samlat sig omkring den kring land och rike kände Lasse=Maja. Wid uppkomsten i polisen fick han åter karlläder och sattes i tre weckors mörkt fångelse för att förmåns bekänna hwad han hade bott; men det gjorde han ändoc icke. När han kom ut i samma rum med andra brottslingar träffade han Kron, som äfwen råtat fast. De togo begge på sig brott som de aldrig begått, för att få ransafningen flyttad än hit, än dit, och derunder få tillfälle att fly.

Under dessa förslingar kom han en gång till Westerås och blef en aston upphemad till landshöfdingen, som wille wisa sitt främmande hur Lasse=Maja såg ut. Dittkommen tillfrågades han af landshöfdingen bland annat om han ej kände en kusin Stäckling, som nu wore häktad. Lasse=Maja war nog enfaldig att tro här wara fråga om en slägtning till landshöfdingen och swarade derföre att han aldrig haft äran umgås med någon sådan. Landshöfdingen bad honom weta hut och lät sätta på ho-

nom en jernklädning, så tung att Lasje-Maja måste bäras i och ur äldonet. Nu war det slut med all utflykt till rymning, och på Srebro slott slet han under 1812 års riksdag mycket ondt till deß en förnäm fru, som hade sett honom i fängelset, utwerkade lindring för honom.

Under denna riksdag kom mycket folk och beskådade honom samt gaf honom pengar, så att han alltid hade god tillgång derpå. Efter två års släckande fram och tillbaka blef han ändtligen 1813 af Sollentuna häradsrätt dömd till 40 par spö, uppenbar kyrkopliff och lifstids fängelse å Carlstens fästning. Sedan hofrätten fastställt domen fördes han ut till Barkaby gästgifwaregård för att undergå spöstraffet. Bibehållande ännu sitt glada lynne sade han åt profossen att han ej behöfde trötta ut sina armar på hans rygg. — Ah, jag tröstas för dagspenning, svarade profossen. Lasje-Maja påminte honom då att de, som det göra, plåga arbeta maktigt. At länsmannen sade han att man berde komma ihåg hur fint sinn han hade, såsom warande fruntimmer. Men det hjälpte icke, profossen slog och Lasje-Maja skrek så att örhinnorna kunnat sprida på de kringstående. Sedan undergid han kyrkopliffen och weckan derpå sattes han på fänglärran med en stor jernbeslagen blad och två par handkläfsvar samt förslades till fästningen Carlsten, der han snart blef kof först hos waktmästaren och sedan både kof och hofmästare hos place-majoren.

Efter 10 års wistelse der, och sedan han sparat in en summa pengar, mutade han en båtkeppare att föra honom öfwer från fästningen till fasta landet, hwarefter han landwägen kom till en af sina gamla bekanta i Bohus län. Rymningen förorsakade stor uppståndelse på fästningen, och den starkaste karlen i Marstrand sändes genast att inola upp rymmaren. Han begaf sig rakt till Lasje-Majas gamla wän och träffade der wår stortjuf, band honom till händer och fötter likt ett kreatur, kastade honom på en kärre och förde honom under den hårda ste behandling åter till fästningen.

År 1838 blef han af gunst och nåd frigifwen från fängelset och reste då på en kort tid till Stockholm samt till åtfylliga andra delar af landet, öfwerallt mottagen med mycken nyfikenhet. År 1840 war han åter i Stockholm och föranledde då så stora selsamlingar, att polsten

måste hindra honom att gå ut sedan det blifwit mörkt och sticade honom med ett fartyg till Westerås, hwärifrån han begaf sig till Nerike och inköpte ett hemman, som han stadigt och hederligt skötte, utan ringaste häg till något af sina fordna äfwentyr.

Den älskades affsed.

1. Ack, i morgon wännen reser! ack, ack! Han helt tvärt will affsed ta, ack, ack ack! Dock de glada fåglar sjunga :: uti skogen lita bra; Men det bleswe för swårt till att sakna sin wän, Om ej hoppet och sagt: "wi ses igen." O farwål ack farwål! o farwål! ack farwål! Ja farwål! wi ses igen.

2. Hwarför är du så sorgsen? :: Se på mig, hur glad jag är, :: tro ej att jag "dig skall glömma," :: Fastän nu i wäg det bär; Nog bleswe det för swårt, etc. etc.

3. Se på hulda duswoparet :: Deras kärleksglöd är stark: Hwar "två älskande sig skilja" :: Der förwin- nar allt på mark; Ty det bleswe för swårt etc. etc.

4. Fritt må allt på mark förwinna! Trogen kärlet wişnar ej. :: Ur "min åsyn du förwinner" :: Gå utur min hjäl, ack nej! Ja, det blifwer för swårt etc. etc.

5. Ensam swala gör ej sommar, :: Om hon och den första är; :: För min mö "jag ej betydmas" :: Om hon än den skönsta är! Men det bleswe för swårt etc. etc.

6. "Spelen upp i musikanter! ack, ack! Till en sista affsedsgård: ack, ack, ack! För min rara flickas nöje" :: För'n jag träder an min färd! ty det bleswe för swårt till att sakna sin wän Om ej hoppet och sagt: "wi ses igen!" :: "O farwål! ack farwål! o farwål ack farwål! Ja farwål, wi ses igen!"